

Мирољуб
Тодоровић

ЉУБАВНИК
НЕПОГОДЕ

ЉУБ

повеља

Мирољуб Тодоровић

ЉУБАВНИК
НЕПОГОДЕ

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
„СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ”
КРАЉЕВО

2009

МИРОЉУБ ТОДОРОВИЋ

ЉУБАВНИК НЕПОГОДЕ

«Тешко објашњива моћ речи која раздваја и спаја. Чудесна моћ трена, у коме надиру творевине под притиском оног Ништа које тежи да се уобличи.»

(Готфрид Бен)

«Мојој песми је потребно много слика, јер је њен центар мноштво слика. (...) Свака слика носи у себи заматак свог уништења, и мој дијалектички метод, барем га ја тако схватам, састоји се од сталног рађања и разграђивања слика...»

(Дилен Томас)

«Али форма је песма.»

(Готфрид Бен)

ГРОЗНИЦА

ТРАГ

Црна вртача. Сјај небеса.
Из уста ми избија. Жудни
пламен. У тешкој завеси
предвечерја. Пред оком.
Стазе сеновите. Ко си ти.
Незнанче успаничени.
Скупио се дан. У слеђеној
шаџи. Море стопала
запљускује. Спира мој траг.
Звездани.

ШКОРПИОН ТИ НА ЈЕЗИКУ

Невидован пристижеш. Из тамнила.
Леден драгуљ. Скривен међ
зубима. Стојиш пред земљом.
Обесвећеном. Сребрна измаглица.
У мразно повечерје. Трепери
јасика. На источнику. Злогука
љубавница у невољи. Шкорпион
ти на језику. Зев челика. У срцу.

НЕМУШТА РЕЧ

Капљица кише. На длану.
Жудња осемењена. И глас твој.
У сумрачју. Звонко озарење.
То је тренутак. Провидности.
Дисање препелице. У бајци
тек испричаној. Заносне
реченице. Не заустављај се.
Пред уснулим отаром. Сред
безмерне пустиње. Затворен је
плод. Слутња непојамна.
Немушта реч. Из дроба.
Ископана.

СЕН ТВОЈА

Песма. Хлеб. И зора. Из
подземних вруља извиру.
Пропиње се дан. Пегаз
на јутренику. Пргав. Где да те
нађем. У обданици невиној.
Крај грома. Што се у јутарњем
заносу таји. Дивље ми
кормило. У рукама. Земља
подрхтава. Из вира водар
утопљен. Опаку замку плете.
Сен твоја. На голометини.
Са кресницама. Спава.

* * *

Стрвина у трави. Дише.
Кости раскриљене. Пада
црни снег. Ископано је.
Семе сумње У дивљем јазу.
Луди шаман. Вреба. Пожари
предвечерја. Кроз маглу.
Сунце посустало. Румен
грозд. Ноћ улази у тебе.
Згрчена муња. На језику.
Ја сам полагајник. Искра
у камену. Тек пробуђена.

УТРГ

У сумрак. На распуту.
Пољубац породиље. Птица
дрхти. У шаџи. Омамљен
лежим. У постељи. Свежа ми
рана на језику. Дани прелећу.
Преко главе. Горак је укус.
Илузије. Речи сам венчао.
С безданицом. Утрг ми.
У срцу.

ОТРОВ

С небосежних врхова
планина. Ослушкујем. Плаха
звона плавети. Трпко ткање
ветрова. Над зјалама. И зов.
Понорница. Сведок сам битке
добијене. Сизиф са песмом.
На уснама. Ваљају се усови.
Побеснели. Дан мртвих је
за нама. У твојим жилама.
Мукли отров. Тули.

РАТНИЦИ

У устрепталом сунчанику. Твоје
урокљиво око. Бес муње заустављене.
Новорођенче са крилима. Од злата.
Показујеш ми. Опустошене пределе.
Таму испуњену. Злокобним утварама.
Рањаве руке испосничке. Над главом
нам. Глува небеса. Под ногама
звездана пиљевина. Ко ти је подарио
живот. Обајниче румени. Снагу једре
земље. Кристалну реч. На уснама.
Полећу јастребови. С бодежом
у кљуну. Ратници неразумни.

ЧИЈА ЈЕ ОВО ЗЕМЉА

Показујеш ми куле. И градове.
Нежне плодове. У раскопаном
врту. Читам тајне идеограме.
Неразумљиво писмо. Богова
изгубљених. Све је ту. Будни
морекази. Наша постеља. У
нереду. Драгуљи. Цветови
перунике. Чија је ово земља.
Са кринком у руци. Благословена.
Као зрно које рађа. Хлеб и вино.
На столу. Зачараном.

ПЛОД

Застали смо. Пред срушеним
Олтаром. Кроз измаглицу. Из
Горљиве тишине. Блиста. Месечево
око. Пупак заборављеног света.
Тамо где се породила песма.
У неспокојној речи. У језичкој
тескоби. Леден нам нож. У
грудима. Пси подивљаали. На
трагу. Из змијске рупе. Вири
паклен плод.

ГРОЗНИЦА

Ослепоо си нас Творче. Јаловим
заветима. Опаком тајновитошћу.
Језика немерљивог. Бледа је
сенка чаролије. У мразној ноћи.
Тамо одакле долазе. Жедни неимари.
Седам је дугиних боја. У твоје оку.
Згаснула светлост раја. Жудња за
лудилом. Гласник си откровења.
Свежа кап крви. На изгладнелом
папиру. Грозница. Која ме сажиге.
Под капом небеском.

УСПЛАХИРЕНА ВЕЧНОСТ

Ко ће овенчати свет. Виновници
прогонства. Блудни оружари. Ваше је
тело пламен. Зов обзорја. Опори мирис
сумње. Тек пробуђен. Ево ме на
половини пута. Уз руб спаљене шуме.
Без иједне речи. Преда мнош звер.
Расрђена. Звук ветра у уху. Моја је
усплахирена вечност. Љубав и
неизречје. Треће око је у вама.
Прах подмукле каже. Глогов колац.
У срцу.

ЉУБАВНИК НЕПОГОДЕ

ДОМ

крugови светлости над нашим главама црвени лептир из уста излеће
фијук небеске вијорине храстово лишће под ногама уморили смо се
ходајући усправно с једног на други крај љубавне постеље опрости
нам господе горки мед цедимо из кошница сваки дан изврћу наше
речи како то поднети у овој жаравој земљи где опаки пауци владају
борба још није завршена попећемо се најзад на пуну узвисину изнети
камен и дрва и зидати дом

СТВОРЕЊЕ

Застајем. Оклевам. Нешто ми не да да се приближим том створењу чију силуету тек повремено назирем у тами. Сакривено је иза громадне стене. Извири на тренутак, па се повуче. Очи му засијају ко две жеравице у мрклини. У почетку тихо дахтање и једва чујно режање постају све нервознији. У срце ми се увлачи стрепња. Стављам прст на обарач и чекам.

* * *

...рекох обајнику ово је РЕЧ кристална ослонац тражи у ТЕЛУ и крви
звезде замајава ти си ложио ВАТРУ у зачараној шуми пред
ЖЕДНИМ изворима изговарао ЖЕСТОКЕ лажи СПАВАЈ сада
сморен као јагње на вечерњем небу у КОЛЕВЦИ од маховине и глине
заштићен јужним ВЕТРОМ...

* * *

...њене су речи и њене РУКЕ освештане крвљу скрива се у твом
ГРОЗНИЧАВОМ нестрпљењу у руменом огњу звезде падалице као
вода плаховита НАДИРЕ преко дивље лозе преко СТЕНА лишајем
прошараних гута уморне љубавнике путеве изукрштане градове у
пламену то је небеска НЕВЕРА записана на крајцима ПЕСМЕ...

* * *

... КРАЉ ДОЛАЗИ СКАЧУЋИ ПРЕКО БАРИЦА ТРУЛИХ ПАЊЕВА И ОШТРОГ КАМЕЊА СПРЕМАН ДА СЕ ОДРЕКНЕ СВОЈЕ КРУНЕ ПРОСТОРИ ОКО НАС ИСПУЊЕНИ МЛЕЧНОБЕЛОМ СВЕТЛОШЋУ СУМЊИВО ЛУПАЊЕ СРЦА И ТИ КОЈА СВАКОГ ТРЕНУТКА НЕСТАЈЕШ У ЗЕЛЕНОЈ ПУСТИЊИ ЈЕДНОГ МРАЧНОГ ЈУТРА НА РАЗМЕЋИ БИЋА И НЕПОСТОЈАЊА ПОЗДРАВЉАМ ТЕ МЕЛАНХОЛИЧНА ИСТОРИЈО ГОНИТЕЉКО СЛЕПИХ МИШЕВА И НЕПОДОБНИХ НАРОДА БЕЖИШ У НЕМИРНУ ВЕЧНОСТ ПУНУ КРВИ И НЕНАДАНИХ УСКРСНУЋА МОЈЕ КОСТИ И МОЈ ПРАХ КАО РАЈСКО СЕМЕ РАЗВЕЈАНО ЈУЖНИМ ВЕТРОВИМА ОПЛОДИЋЕ ОПУСТЕЛУ ЗЕМЉУ ВРТАЧЕ И УВАЛЕ СНОВИЋЕЊА ГДЕ ВЛАДА ДРУГИ БОГ...

* * *

...подрхтава КОЛЕВКА немушта зорњача у бразди бубри цветни
МЛЕЧНИ ПУТ исплетите ми постељину од речи крхке НЕДОУМИЦЕ
шуморног ОЖИЛИШТА мирисаћу на мај ТРУДНО пролеће срећног
љубавника у ИЗГНАНСТВУ...

* * *

...стајао је на самом крају утабаног путељка пред свитање омамљен мирисом шуме са ногама мокрим од росе готово наг исувише узбуђен оним што осећа и види језика пометеног риђе браде и косе која му је скоро скривала чело и очи пред пределима испуњеним тишином пресеченом тек по којим узнемиреним гласањем птица из врежа и жбунова на ободима лазина или из тамног срца дубраве одакле му је у сусрет долазио бешумни поток као змија вијугајући кроз траву играјући се грумењем земље, песком, корењем дрвета и жбунова, остацима буба и сасушеног лишћа хитајући ка речици на самом рубу долине тамо где га чека увир и умир раст снаге и братство светлуцавих риба стајао је сам самцит као месечар пред отвореном утробом шуме нем у молитвеном миру под небом и звездама које су се полако гасиле...

ТАЈНА

Бојимо своју децу живим бојама. Зеленом. Жутом. Плавом. По читавом телу. Она плачу, Предосећају. Сузе им спирају боје с лица. Нежно их хватамо за удове, приносимо стрмој литици клисуре и бацамо у реку. Река бесно хучи испод наших ногу. Крвава је. Густа црвена пена одбија се од стена. Шкропи наше очи. Страшна је то тајна.

ЉУБАВНИК НЕПОГОДЕ

...ево ме НАСРЕД пута с кристалним трњем у очима СПАВАМ у свадбеној ПОСТЕЉИ крај приземљуше без зида и крова котрљају се креснице поноћни ПСАЈМИ у муклини пред предворјем РАЈА застаје слепи путник ТРАГАЛАЦ за светилиштем тела ЉУБАВНИК непогоде...

ЈЕЗИК

...то је жар у нама у нашем оку у нашој крви светлост наранџаста
избија из пустолина у облику фотонског гејзира осваја свемир
развучен и непомичан у тајном дослуху са речима храни ватру на том
већ угаслом сунцу а твоја мисао постаје ни мање ни више него
звездана машина усмерена ка откривању заборављених светова у
галактичком котлу из непознатих разлога утихну огромне енергије као
цветови пред олују и где око је његово над нама хвали нашу моћ и
чува кости наше од ледених ветрова планетарних понора док ти не
посуштајеш под теретом временског незнања у чијој су руци дани наши
покажи неутаживи пламен своје песме невинне очи омађијаног
звездознанца дижу се таласи великог океана преплављују планету у
рушилачком бесу насрћу на планине бришу градове са лица земље то
је говор безумника што нож у сопствено срце зарива не полагајући
рачуне никоме обуздај га крв му претвори у злато снагу у семе
будућег језика који ће царовати васељеном...

РАСКОВНИК НА ЈЕЗИКУ

ЧУДО

Туђи богови. На небесима.
Мртви се из гробова дижу.
Изједених тела. Сијају кости.
У пескуши. Као жар. У ватри.
Искочили смо. У сумрак. Из
наших конака. Јадиковка
у пустари. Злогука и тужна.
У устима нам јагода. Ко рана
крвава. Страшно чудо је.
Пред нама.

СА ОСТРВА БЛАЖЕНИХ

Мала црвена тачка. На мом
лицу. Заборављен памтивек.
Око уморно. Сеновито.
Дубоко под земљом. Твоје
тело. Скривено. Гњида.
Лешина. Зора. Сјај
ишчезлих легенди.
Пробудио сам се. У кући
затрављеној. Јарост нека
напољу. Са острва блажених.
Снажан јаук пацова.
Криковима безнадним.
Излуђују свет.

РАСКОВНИК НА ЈЕЗИКУ
Вуку Караџићу

Ни сна у оку. Ни хлеба. У
устима. Над колибом од блата.
Зорњача изгрева. И дивљи
петлови. Најављују дан.
Заборављам. Све што улази.
У историју. Горки сок
оскоруше. Хук ледене Дрине.
Туђинске су речи. Млински
камен. О срцу. Свет се преко
штуле. Прелама. Путник.
Уз небески стуб ослоњен. У
вадивек си кренуо. По јабуку.
Од злата.

*

Олујни огањ буне. Зелена
звер. На коленима. Сунце.
Над Србијом. Разлистано.
Снујеш. Мастилом од барута.
По брезовој кори. Из тамног
Вилајета. Ненавидник вреба.
Вукодлаци говора неразумног.
Век је на почетку. Време у
пеленама. Пиши као што
говориш. Светлосним
брзописом. Расковник ти.
На језику. У рудокопу.
Дарованом. Чаровите песме.

Фебруар 2008.

ПРЕД ПОТАЈНИЦОМ

Глас унутарњи. Звездани
зов. Одзвања. Где је кључ.
Загонетке. Из реске речи.
Источен.

Пењем се. На врх планине.
Ка твојој колибици. Змијски
путеви. Запретани. Глупна је
ведрина. У нама. Блаженство
неуништиво. Клекнем пред
потајницом. Јаросног бога.
Искушавам

ИЗ ТВОГ ВРЕЛОГ ДАХА

Дођи. Не осврћи се. Моћан је
Говор крви. Љубавни нектар.
Из наших жлезда. Извире.
Све се распрскава. И реч. И
јаук. Креснице. На зиду
невидљивом. Звони
несаница. Из твог врелог
даха. Осваја ме поноћ.
Распомамљена.

РАНА. РЕЧ. И ПЕСМА

Растку Петровићу

Из предворја раја. Зелено злато.
Исијава. Миришу жлезде младића.
У тами. Тврда је земља. Под твојим
ногама. Врело гвожђе. У шаци.
Шта је историја. Где Каледонија.
Између нас и Бога. Рана. Реч.
И песма.

*

Пред хладним језером. У маглини.
Наједном љубавник. Црног тела.
Очију уплахирених. Грудва си.
Крви и меса. Звездоломче мој.
На друму. Без датума. Звер у
невремену. Заносна и жедна.

*

Разбијено огледало. Морска
пена. У уху. Глас твој одјекује.
У кристалној кули. На лицу
моме. Плава модрица. Ишчезава
Коњи галопирају. Небеским
путевима. Несталне понорнице.
Без краја и конаца. Урођен у
своју мрклину. Ока непомућеног.
Смер си. И светионик. Друмовниче
наш. Несмирљиви.

ПУТ ЧАРОВИТЕ ГОРЕ

Кренимо најзад. Иза ових бедема.
Црвена магла. У нама. Време
бестијаријума. Ледену реку
сањам. Гују на месечини. У
овој безданици. Међу слепим
совама. Док ти жар распирујеш.
Усамљен. Крај ветрењача.
Кренимо. Одмах. Кроз пламену
капију. Пут чаровите горе.
Крај затрованих извора.
С горким укусом. У устима.

ГЛИНА

Утварна музика. У напуштеној
изби. Звезда. Песма. Крв.
Гањаш своју сенку. Заточниче
речи. Жар ми под ногама.
Змијски отров у срцу. Изгубљен.
По једну стопу узмичеш. И не
плашиш се. То је твоја
постојбина. Дар језика. Ја сам
звер. У свемирном оку. Огањ
који прождире. Трудне басме.
Чиста глина. У ђавољој
шаџи.

БУДНА ПЕСМА

Хладни ветрови. Месечева
катедрала. У зачараном кругу.
Језика и света. Као слепи пас.
Са трулим зубима. Трчи.
Иностраник. Гризу га пијавице.
Плам речи обасјава. Све је ту.
Логос. Воњ. Кулисача. У
омами сам. Муцава муњо говора.
Сунце залази. Размичу се
небеса. Анђео-дете насмешено.
Будна песма.

ДОК ПЉУЈЕШ КРВ

Радету Драинцу

Мрачне су степенице. Према
звездама. Језик ти је. Под земљом.
Друже. Драинче. Ледне капи кише.
На лицу. Видим змију. Стабло
видим. Смрт насмејану. Док пљујеш
крв. Због поезије. Северно од
Канарских острва. Олујно време.
Црни албатроси. Наша словенска
душа се. Распрскава. Као балон.
Из ока. Цури гној. По хартији.
Девичанској.

*

Отворио си ми. Бандитску душу
песника. Морски вуче. С Колумбовом
билијарском куглом. На глави. Изнад
огњишта. Пламса. Реч и крик. Топи се
људско месо. Под сивим небесима.
Дактилографкиње. Мале каприциозне
жене. Показују нам. Своје модре гаћице.
Кужне љубави. Из велеградских предграђа.
Бели се. Снежна дојка Арарата. У твојим
сновима.

ИЗА ЦРНОГ ЛАБУДА

Будим се из кошмара. Ко
ватрена дуга. Твоја коса. Цвет
у камен урезан. Име непознанца.
Ми смо мрестилиште. Глад
и постојање. Зебња необуздана.
Моје тело. Под сунцем. На
храм замирише. Неопевани
предели. Загонетни Хераклит.
Отварају се шуме. Као празна
кажа. Иза црног лабуда.
Грозна куга. Зева.

БОЖЕ МОЈ РАВНОДУШНИ

Крик изгубљеног. Из извора.
Под стаблом. Из зрневља.
У земљи. Хајке неописиве.
Крваво ходочашће. Поцрнели су
путеви. Под мојим стопалима.
Ни труна спокоја. У вртложној
олуји. Скратио се дан. Пред
очима невиних. Шта је памћење.
Боже мој равнодушни. Слово
написано. Трагаш за огњиштем.
Ходом вековитим. Твој сам
поузданик. Ревнитељу свемирни.
Пљусак у пустињи. Најжешћи.
И најлуђи.

ПСИ ЛАЈУ

Бранку Ве Пољанском

Озон у плућима. Муња
засветлуца. Свет је по вашој
мери. Гладни зенитисти.
Пољупца ватре жељан. Устајем
из постеље. Градови једу
људе. Горе житна поља. Уморном
руком. Разгрћем. Рвеник
небески.

*

Сањамо пред истом провалијом.
Опаке окуке. На звезданом
друму. Прозирно зимско јутро.
И пахуље снега. Испљунуо си.
У око улице. Гнојни чир. Из
дроба. Сневниче јуродиви.
С шакаловим зубима.

*

Под сунцем лежиш.
Језика развезаног. Велики.
Ружни коњ. Стоји ти. На
путу. Неслућени су шумови.
Говора затомљеног. Где је зов
дивљине. Зов је и љубави.
Банке и кланице. Раде нам
о глави. Оловна крв. Тече
у жилама. Из ока Луцифера.
Златно теле гледа. *Пси лају.*
А песници певају.

ИЗ РАСПОЛУЂЕНОГ ЈЕЗИКА

ТИ СИ КАЈСИЈИН ЦВЕТ

лове ми срце трозупцем

хомер

змија

етна

невидљиви силници

из протеклих векова

жена феничанског морепловца

мрав

у трави

изгубљен

надолази фисон

кржаве валове ваља

рибље очи нас гледају

из бездна

ти си кајсијин цвет

пред зору запаљен

руком

фра анђелика

АЛЕКСАНДРИЈА

лети

лети

недосежна небеснице

сачекаћу те

пред расцепљеним језиком

непогоде

рашчињавамо се

дан и ноћ

око и ухо

из кристалног гласа ветра

дах кавафија

у вртлогу

избезумљујућем

додирујеш ме

крилом

податна

александријо

ГРАД

посматрао сам
 овај град
испод дарежљивих
 пламичака светлости
модро се сунце
 у реку
 стропоштава
голуб
 човек
 и коњ
на таласима
 сивим
бродари вековити
исплазили језике
с нежношћу
 и
 ТОПЛИНОМ

СУНЧЕВ УГАРАК

запали светлост
 у себи
 сунчев угарак
као риба
 у води
као дете
 у колевци
урежи своје име
непојамна је тама стикса

растављамо ствари
и срца
 окужена
 поморанцом пакленом
изнад горког раја
 муње олистале
пламени благослови

ИЗ РАСПОЛУЋЕНОГ ЈЕЗИКА

узми моје речи
 и дах мој
у звездане кристале
 претвори
светле гримизне метафоре
у купиново вино
 у чиру човековом
заустављам
 пчеле олујне
дионисову светковину
земљотрес руши градове
у крик
 дробно говор
из располоћеног језика
капље
 сребрн мед

ТИ СИ ДАХ ЈАГОРЧЕВИНЕ

на зеленом зиду
 амазон
 исцртан
видим муње
 и стабла
цркву у недоходу
извор па звезде
невесту
 спремну
 за венчање
велике
 тужне очи
речнога пацова

цвета жива рана
на земаљској кожи
твој лик
 крај огњишта
гладно огледало
ти си дах јагорчевине
језик
 непотрошен

ЗВЕР

из црне рупе
 црна сова
 хуче

а месец
 наједном
поста
 као крв

чујеш ли крике
с пољана блажених
ко змија се вину
пламен с крова куће
на врату моме
 дахће
 дивља звер

ИСКОП

црно сунце
 над виситором
с пролећним мирисима
с воњем паљевине
полом је унаоколо
мистерије крви
на небу
 огањ зелен
дивље речи силника
у срцу нам
 белег
распети
 ноћ ишчекујемо
сатанску светковину
ископ се приближава
из плода
 из раселина
нема више градинара
хијене су
 на нашим траговима
мразне реке
 из рајског врта
где је око божанско

април 1999.

ЗНАК

ПОДИГОХ ОЧИ

к небу

ПЛОВИ БРОД У ВИСИНИ

СВЕТЛОСТ ПРОЖИМА СТВАРИ

прах и таму

сваког трена

мирис руже октобарске

ишчекујемо

пустињску фатаморгану

тебу са седам капија

песника прогнаног

из расточене земље

ТИ СИ

жеђ за осамом

знак чаровити

богињо речи

творачке

РАЈ ИЗГУБЉЕН

ја сам звоно господње
његова реч
 и дах његов
невера је близу
 неумољив непријатељ
заборављаш свакодневицу
млаке кише мезије
извор у планини
убери од злата јабуку
 мир нам души
гаси се срце
у грању олисталом
 рај изгубљен

УКРУГ ХОДАМ

укруг ходам

и дан

и ноћ

луде нас девице

призивају

ти већ црташ град

на ђавољој кожи

паклену содому

одједном

на црном друму

истеривачи зла

голуб и гусеница

умилна песма

из недосежних висина

ридају као ветрови

деца божја

ТЕ РЕЧИ

те речи

 безумне
зелене горонтуље
 из уста искачу

затим

 запретане
у мирисном мразу
 гласне времењаче

нашао сам их

 у говору
тамне и непрозирне
пустињске лисице
 молитве
 илузије

ДОК БОЖАНСТВА СПАВАЈУ

лелујава нам паучина
 видике прекрива
пакленик похотни
 у костима
гвоздена кринка љубави

у врели летњи дан
 излазиш
трећа инкарнација јуде
 жртва подозрења
док божанства спавају
 беспомоћно
у нашем живом месу
 гавранови
црвеним кљуновима
 зобају
жар пожуде

ИЗ СЕНОВИТОГ КОСМОСА

зелене стабљике пшенице
у твојом оку
мајска студен
огледало заноса
змије су свукле кошуљице
у тами
амор и психа
на зренику
јединство двају светова
изронила си
из сеновитог космоса
с голубовима
с малим црвеним мравима
на лицу

ВЕНЧАЊЕ

из морске пене
 ниче сребрн град
сан предака
плод страсти
 градилачке
посејдон се
 са земљом
 венчава

омађијани
 зовом воде
свадбени отров
 испијамо
испод кристалних
 сводова бајке
веје
 васељенски жар

ГЛЕДАМ И ВИДИМ

узнемирен зебњом
 усправно корачај
расту деца
 из корена
 из муња
градови светлости
 са песмом на уснама

гледам
 и видим
ветар и пупољке
поља зреле ражи
у озвезданом простору
градитеље речи

ПИТАГОРА

дрхти пламен свеће
на црвеном ветру
мачем и крвљу
порушио си стубове
делфијске
упознао ме с боговима
које нисам желео
међ људима
међ изворима
песници и обајници
стајњак
кремен
гнус
олтари оскрнављени
у шакама вода гори
питагора син мнесархов
краде нектар
небески

ЖЕТВА ЖУДЊЕ

тече жуч
 из твога тела
тутње
 месечева кола
гледам у оловно лице
 микеланђела
наталожила се тама
олупине
 таласи
страст зазидала очи
тај цвет
 нестваран
 у твојим ноздрвама
буди сумњу
 болест раскринкава
ти си пламен
 хитнут у историју
жетва жудње

ВЕНЕРА

у сну видим
таласе и хридине
на острву беспутом
 златан град
а она крај тебе
непомична
 нечујна
венера фидијина
испловила
из прозрaчне чистоте
грчког језика

ОТКРИВАЈ

у својој утроби откривај
жар говора
птичије гнездо крај утреника
пчелу на уснама
сјај
 божанских
 речи

ТАМО ГДЕ ГОРИ

бели гавран
 бдије
гост нежељени
 пред нашим
 вратима
тамо где гори
 алфа и омега
непрозрачна реченица
запитао сам самог себе
где је небески народ
у покајници
крај огњарице
пред пламним
 жртвеником

ИСПОД ТРУЊА ГОРЧИНЕ

чека нас

лековит дан

језик исцртава

јутро

моћни крвоток речи

врутак светлости

стрепња треперава

посрћући кренули смо

к њему

незауостављива је вечност

звездани трагови

на песку

небеса

црноплава

испод труња горчине

рже коњ

тројански

ОДГОН

наша земља је
на видику
у јесењем сутону
змијска кошуљица
светлост срцбе
у грлу
глас се
заледио
звон потајца
из ране
препелице нам се
у жилама
паре
можеш ли
још увек
реч одгон
да изустиш

У СМЕРНИМ ВРЕМЕНИМА

сунчева крв

у твоје вину

страшно чудо

можда уд

анђела

у смерним

временима

дивна експлозија

над тмастом гором

плашљив

звезда

сјај

ГРЛИМ ТВОЈУ СЕНКУ

у ноздрвама ти тама
 и горчина
млаз млека низ лице
роси жедну земљу
пада
 пада
 снег
хладно сечиво црнбога

грлим твоју сенку
вечно-женско
 у ђавољем крилу
издан пева
око мртвог сокола
излуђује дан

ЖЕТЕОЦИ МАГНОВЕЊА

читај небески сунчаник
 време сновидности
змија
 стављена
 у круг
име је божанства
твоја астрална светлост
 пупољак заведен
у лажној алхемији
 видео си пут
 лековит
мирис привида
жетеоци магновења
 крај извора
 узаврлог
порађају песму

У СРЦУ НЕВИДБОГА

ЕВО МЕ

Ево ме. Опет. Пред лицем
Његовим. Са подигнутим
рукама. Из ноћи. У ноћ.
Пониру речи. У мирис
пламена. У наранџе жар.
Кошмар. И. Несаница.
Песме ми. На уснама.
Говор. Земље зачаране.

КУЋА

Чучи чума. У оџаку.
У црнилу. Црно шара.
Ја сам глогов трн.
Из небеске безданице.
Падају драгуљи. Духови
предака. Узнесени.
Жар-птица. И пламен-змија.
У оку одојчета.
Кроз димњак. Потајице.
Недокучно. Дише кућа.

ПУСТЕ ГРАДИНЕ НАСЕЛИЋЕМО

Глас наш. Водоскок. Небесни.
Вечно доба сјаја. Брескве
у храмовима. Дозревају.
Ненадана епифанија. Закопали
смо оружје. У оранице.
Осеменили земљу. Многа сунца.
Круже око наше главе. Речи
непоткупљиве. Пусте градине
населићемо. Крвљу.
И нежношћу.

ЗАЗИДАЋЕМО ТИ СЕНКУ

Крочиш. Преко црвеног
прага. Преко огњишта.
Магла зоба земљу. Здухача
што из снова. Избаса. Такав је
закон. Бледозелена лимфа.
У срце. У муклу кост се.
Стропоштава. Ноћ дише.
У продолу. Застао си. Као
вечерњи облак. Као пламен.
Пред водом. Чуваш своје
име. Краљевски знак. На
челу. Зазидаћемо ти сенку.
Речи сновидне. Утулити.

НОВУ ПЕСМУ ПЕВАМ

Спаљујем своје тело. На
језерској земљи. Планина
гута. Остатке мојих
снава. У песме сам се
преселио. Зрно небеског
грозда. Хлеб насушни.
Улови моју сен. Међ
ровцима. Међ кртицама.
У лесковој дубрави. Нову
песму певам.

УСКА СУ ВРАТА СМРТИ

Светлост ти се. На лицу.
Гаси. Молитва источника.
Уз грану. Маслиновог стабла.
Сенка човекова. Ловац и његов
плен. На видику. Бели анђео.
У јесењој свежини. Чујем.
Хук водопада. Дечака са
плавом свиралом. На уснама.
У сумрак. Поново ти кажем.
Уска су врата смрти.
Сан је. На почетку.

ТИ СИ ПЕГАЗ

У црним ковчезима. Са
заставом тророгом. Долазе
волшебници. Златних руку.
Господари крви. Бог им се
притајио. У мошницама.
Слепи творац. Пробуђен.
У невреме. Ти си Пегаз.
Олињали. Сенка жудње.
Под липовим стаблом.

НА РУЖИНОЈ ЛАТИЦИ

Отичу лањски снегови. Са
твог чела. Ноћи су мркле. И
немоћне. Чамимо. У замковима
невидљивим. Вечна нас мајка.
Рађа. Из камена. Из цвета.
Крај врукта. Озраченог.
Незадржива плодност. Семе
Ураново. На ружиној латици.
Бели се. Твоје тело. Са маском.
На лицу. Страст. Мимикрије.

У СРЦУ НЕВИДБОГА

Црвени сјај понора. Отровно
семење. У сновима. Такво је
предсказање. Инвазија скакаваца.
Земља хранитељка. Саградио си
кућу. У срцу невидбога.
После плодовитих киша. Жубор
издана. Исконских. Мирис
меда. Опиљив жиг живота.
Иза гранчица. Расцветалих.
Зелено лице Изиде. Искрсава.

ИЛУЗИЈА

Нисам више сам. У замку
залеђеном. Сребрн ме глас.
Зазива. Небо смерно. Сова
ушара. Из борика. Заустави.
Тај крик. Песму с крста.
Запаљеног. Грчеве љубави.
Ћутњу заветницу. Уз
море. Влажан ветар.
Инорог на видику.
Вечност илузије.

ЛАБУД

У нашем телу. Отрови.
Крвожедна месечина. Узми.
Узми. Орах. Артемиду.
Демонску ватру. Запали.
Кћер дрвета. Онда почуј.
Рођајни крик. У мрклини
Лабуда што седи. На
јајету. Божанском.

ДУГА ЈЕ НОЋ

Дођи. Осветли земаљске
градове. Чистом светлошћу.
Раскриљују нам се кости.
Попут цвета. Противни
ветрови. Из душе дувају.
Дуга је ноћ. Време одгођено.
Луди вилењаци. На лединама.
Из твога длана. Храст.
Комешају се анђели. Пред
мирисом олује. У утроби
вучјој. Црно сунце. Спава.

ЧАРОБЊАК

слетео с крста с црвеним
зрњем на језику у сан у
град под пипцима сатурна
начинио рупу на небу са
својом женом моиром
сећаш ли се западно од
брежуљка шчепао штакора
у земуници у медвеђем
брлогу затрављени човечуљак
епименид песник и
чаробњак

ЗАГОНЕТКА

Тече крв. Плавичаста.
Леонардо. У канцама.
Својих механичких лавова.
Већ сам то одсањао.
На јужном небу.
Јасан траг. Гоне нас.
Раоник. Усов. Катедрала.
Анђели смрти. Невидљиви.
Спаваш. Пацови оглођу.
Ртањ. Попију ти сву
лимфу. То је. Загонетка.

РЕЧИ НЕИЗГОВОРЉИВЕ

Отворио се. Дивљи нар.
Ветрови Закарпатја.
Престрашен. Над твојим
телом. Стојим. Хумке
Дакије. Црвени коњи.
Из недоступа. Панична
звона. Цркава у пламену.
Бришем ти крв. Са чела.
Речи. Неизговорљиве. Из
грла извлачим. Где је сад.
Сан соларни. Божја мисао.
На трновом венцу.

У РУЦИ ТИ

У руци ти. Месечев штап.
Кћери Мисирска. Утроба
пацова. Избледела на сунцу.
Скакавци се. На земљу.
Обрушавају. Утварни ратници.
Божанског Рамзеса. Осећам
мирис људи. И мирис. Дивљих
звери. У мрклини. У оку
твоме. Глад. И куга.

КАП КРВИ

Узимам перо. Небо се срушило.
Раух. Реч. И. Дах Божји.

На твојим уснама. Грозница
звездана. Између маслачка
и свемира. Песма-светлост.
Зрно росе. У оку. Рекао сам.
Сакупљај латице. Са јабуковог
стабла. Баци семе. У земљу.
Већ видим. Кап твоје крви.
На трну. Ловоровом

ТО ЈЕ МУЉ ИСТОРИЈЕ

Тегобан је пут. Неомеђене стазе.
Пуне препрека. Где си долино
краљева. Отвори мирисна
уста. Прогутај сперму. Крв.
Истина је у костобољи. Црвени
потоци. Оперу паучину. И
стрв. Златне престоле ваљају.
Ка мору. То је муљ историје.
Жедним. Изнад фараонских
ноздрва. Фркћу гојни пацови.
У пепељуши.

МЕРА

Док се будиш. Ледени
месец. Запонци Свемира.
У замућеној глави. Утве
златокриле. Онда долазе.
Црвене оргуље. Дан у
вучјој кожи. Родница
набубрела. Удахнуо сам.
Јутрос. Грумен земље
мирисне. Гранчицу
маслинову. Мери.
Постојања.

АЛ-ХАДИР

Кроз безмерје. Плаветно.
На златној риби. Бродим.
Ка дому свом.
На граници света.

Прождрљив пламен.
Вода запењена.
Бруј столећа.

Зелени човек .
Ал-Хадир.
Заштитник путника.
У зденцу.
Животодајном. Окупан.
Са огртачем. Од лишћа.
Бог река. У рају је.
У материци. Мајке.

НА БОЖИЈОЈ СТАЗИ

Низ бело обзорје. Гле! Коњ
љубичаст. Са Моцартовом
главом. Подврискује. Ја сам
урок. Каже. Очњак анђела.
У кривом огледалу.
Прождрљиво привиђење.
Њиву овса попасе. У дану
пепељастосивом. Копривом
месец. Ожари. Знам. Нож
га чека. На божијој стази.

ЖЕСТ

Гледам пламен. Кап крви.
На олтару. Кристална
кошуљица. Плода. У твојој
руци. Црни камен.
Кибеле. Чаротанко фригијска.
Сневаш. На Палатину.
Земни ти прах. Призива.
Жест љубавни.

МИСТЕРИЈА

Небо и земља. На мојим
длановима. Мукле. Дивље
звери. Разглобљена синтакса.
У грло урања. Жедан си
крви. Као болесни Вергилије.
Очи склапаш. Освестиле се
ствари. У земљи Хиперборејаца.
Куга. Из непрозирних слова.
Мртве речи. Златни звон
мистерије. На твојим се
уснама. Распламсава.

САКРАЛНА ИДЕОГРАФИЈА

Све је ту. Врата тајновите
земље. Смук. Рачвастог језика.
Талес са својим следбеницима.
Сањаш. Скрињу сабласну.
Стршљена светлуцавог. То је
живот. У оази. На папирусима.
Сакрална идеографија. Велика
мајка писма. У твојим жилама.
Тек. Црвендаћ. Распеван.

САМО ЈЕ ПОБЕДА ВЕЧНА

Кап росе. На мојој глави. На
рукама. Сазвежђа гусеница.
Седам планета. Око сунца.
Завејан цветним сметовима.
Видим. Липу. Глад. Девицу.
Ишчезава ноћ. Дечији гласови.
Крај локвања. Свици. Жешћи
од Еола. Господара ветрова.
Небо разасуто. Над пољима
маслачка. Само је победа
вечна. Кажем. Са златним
бодежом. У грудима.

КУЦНУО ЈЕ ЧАС

нахранио си планету
нестварним градовима
пролећним праскозорјем
из купинове вреже
кликује безумник
у костротној хаљини
анђео у пољу
помрачење света
пронађимо се
у зеленом безмерју
у речи осакаћеној
куцнуо је час
оргазма

ИЗГОВАРАЈУЋИ ЈУТАРЊУ МОЛИТВУ

РАЈ

наш брод је испловио ка огњеној земљи
гроза осваја кости
гоњени моћним ветровима
у магновењу океан прелећемо

у поноћ оробисмо наранџасту планину
под јужним крстом с лисичијим јазбинама
буди спокојан опроштено нам је
мртви спавају у љубавном рају

ЗОРА

освануо је још један дан
разастрт преко нежних ствари
као кап росе на божјим уснама
заблистала је зора

буди гром у сенци јабуковог стабла
оловно сивило пред очима
препознајем твоје кћери с белегом на челу
тајанствен језик жеравице

САН

изгубљене су речи што нас обасјавају
зелене ведре чисте
зинули бездани у срцу запретаном
као сибирска студен

срећан што спавам с гавранима
у кишној локви на мразној угарници
мој сан бичеван вијорином
свикао на изгнанства

СТУД

боравећи на високој гори с јеленима
не слутиш сенке на пустој плужини
црни лабудови из подземних устава
омађијали су ти песму

онако ко што приличи боговима
ослушкивао си градове премеравао океане
језна студ светлуца у твојим очима
речитија од осветољубиве бајке

* * *

тамо где пламте модре небеснице
осећаш ли ране језика заборављеног
тајни извори шуморе у дубравама
из плоти реченице подмукло пророчанство

ИЗГОВАРАЈУЋИ ЈУТАРЊУ МОЛИТВУ

го сам изашао из утробе матере своје
светлине знамен међаш живота и скончања
зима би у самотним собама
пурпурна крв јутарња измаглица

туђин сад у земљи подивљалог шимшира
где звоно надгорња поноћни пев ћука
изговарајући јутарњу молитву озарих се
опет си ту светлости божанствена

БЕЛЕШКА О АУТОРУ

Мирољуб Тодоровић рођен је 1940. године у Скопљу. Осмогодишњу школу учио је у местима око Велике Мораве, гимназију у Нишу, дипломирао је на Правном факултету у Београду. Оснивач је и теоретичар сигнализма, српског (југословенског) неоавангардног стваралачког покрета, и уредник Интернационалне ревије Сигнал. Објавио је више књига поезије, прозе и есеја. Бавећи се мултимедијалном уметношћу излагао је на дванаест самосталних и преко шест стотина међународних изложби цртежа, колажа, визуелне поезије, мејл-арта и концептуалне уметности.

Живи и ради у Београду.

<http://www.miroljubtodorovic.com/>

<http://mtodorovic2.blogspot.com/>

http://www.rastko.org.yu/knjizevnost/signalizam/index.php#_rastko